

Станція 1 Вступ

Фонова музика: «Шютценлід» (пісня стрільців) як тиха мелодія

Екскурсовод: Ласкаво просимо! Можна мені представитися? Я ваш Екскурсовод . Я супроводжуватиму вас прекрасним містом Біберах та візьму вас у подорож історією Біберах.

Дружина екскурсовода (з дружньою рішучістю): Ну, мій улюблений чоловіче, це люди зразу побачили, що це гарне місто. Але ти знаєш, що вони хочуть чути? Як люди Бібераху живуть і що вони відчують, це їм треба розказати. Подивитися вони можуть самі.

Екскурсовод (посміхаючись): Ти права. Так, чоловіки та жінки Бібераху не тільки добре працюють, але вони також добре святкують. Пам'ятаєте „Viberacher Schützenfest“ (стрілецький фестиваль у Біберасі) – Десять днів та десять ночей, багатотисячкова традиція.

Біберах-ан-дер-Ріс розташований у самому серці Верхньої Швабії, між Ульмом та Равенсбургом. Колишнє Вільне Імперське місто обрало своїм девізом „маленький-сильний-Верхня Швабія“ та тримається традицій своїх патриціанських жінок і чоловіків, які подорожували Європою як торговці на далекі відстані між 14 і 16 століттями. Про колишню пишноту цієї епохи свідчать величні міські будинки навколо просторої ринкової площі, церква Святого Мартіна в стилі бароко XIV століття, дві середньовічні ратуші, два зернохосовища для світської та церковної влади, а також залишки міського укріплення, визначна пам'ятка якого, «Біла вежа», досі височіє над містом. Гроші на всю цю пишноту зароблялися першокласним фустіаном – тканиною з бавовни та льону, яку день у день у своїх «дарках» виробляли до 400 ткачів. Квартал ткачів зберігся у рідкісному стані. Невеликі провулки запрошують відвідувачів на прогулянки, а територія шпиталю вабить двома невеликими церквами та музеєм, у якому виставлені шафа Ернста Людвіга Кірхнера та коштовності Дінглінгера. Крім того, як порада від експерта, тут знаходяться оригінальні майстерні художників з унікальною колекцією антикваріату та картин Мюнхенської школи живопису 19 століття. Сьогодні процвітання базується на сучасній промисловості: Boehringер Ingelheim, Liebherr, Handtmann, KaVo, Vollmer, Gerster. Місто зросло з 4000 мешканців у Середньовіччі до майже 35 000 сьогодні. Різноманітний вибір державних та приватних дитячих садків, шкіл та середніх навчальних закладів, а також національно відомий вищий навчальний заклад доповнюють можливості для навчання та освіти.

Біберах зберіг шарм маленького швабського містечка. Чи то на фестивалі стрільців «Schützenfest», традиційному дитячому та місцевому фестивалі, чи то на жвавих бесідах по суботах та середах на одному з найбільших і найкрасивіших щотижневих ринків регіону, чи то на Christkendleralau (святкування напередодні Різдва) – Альпи та Боденське озеро знаходяться зовсім поруч. Зацікавлені? Біберах чекає на вас.

(Дружина екскурсовода:) «Ми можемо все. Також розмовляємо стандартною німецькою, англійською, французькою, італійською мовами, а якщо потрібно, то й жестами та мімікою!». Нічого не зрозуміли? Не біда. Просто приходьте, натисніть і починайте йти. Воно того варте.

Дві станції туру не доступні для інвалідних візків – Гігельберг з вежею Гігельтурм, № 8, та Біла вежа, № 9. Або ж ви можете дістатися до наступної станції, Веберберг, доступної для інвалідних візків, від Оксенхаузер Хоф. Обидві станції можна слухати там і в будь-якому іншому місці. Але вже час. Зустрінемося в минулому! Давайте заглибимося в історії та події. Екскурсія триває приблизно 1,5 години, а її довжина становить близько 2,5 км. Насолоджуйтесь!

Станція 1 Стара та Нова ратуша

Екскурсвод (задумливо): Шановні гості, з давніх-давен люди приїжджали сюди. Але звідки походить назва «Біберах»? (захоплено) «Ах» означає струмок, ту водойму, біля якої поселилися люди і де колись мешкали бобри.

Фонові шуми: шум води, віддалене іржання коней

Екскурсвод (таємничим голосом): Один документ повертає нас до 1083 року. Саме імператор з династії Габсбургів Фрідріх Барбаросса придбав володіння лордів Бібераха приблизно у 1170 році. Наприкінці 13 століття Біберах став імперським містом, а з 1404 року — вільним імперським містом. У 1802 році, після наполеонівських воєн, Біберах перейшов до маркграфства Баден, а чотири роки по тому — до королівства Вюртемберг.

Екскурсвод (з гордістю): Дві величні ратуші домінують над міським пейзажем. Стара ратуша була збудована в 1432 році поблизу ринкової площі. Вже через 70 років на ринковій площі з'явилася нова кам'яна ратуша. Цим самим мешканці Бібераха показали своїм сусідам в Ульмі, що вони можуть дозволити собі «пізньоготичний міський замок» та є «неймовірно багатими».

Фонові шуми: метушня ринку та удари молотків

Екскурсвод: У підвалі Старої ратуші було місце, де м'ясники продавали м'ясо. На першому поверсі Нової ратуші розташовувалися відкриті зали для продажу хліба. Таким чином, м'ясники та пекарі перебували під наглядом міста.

Фоновий шум: шум вулиць минулих днів

Екскурсвод: Сьогодні на першому поверсі вже не пекарні, а туристичний інформаційний центр. Ви можете замовити екскурсії містом у моїх колег тут.

Фонова музика: Закінчується ніжною музикою з поступовим затиханням

Станція 2 Ринкова площа та віслюк

Фонова музика: звуки епохи Відродження

Ринкова площа з віслюком

Тут, на ринковій площі серед розкішних патриціанських будинків, мешканці Бібераха здавна збиралися і збираються досі для історично значущих зустрічей, для покупки товарів різного роду або просто для «балаканини».

Звуки ринку: Приглушені голоси людей, які розмовляють, сміються та купують товари.

Наш екскурсовод Маркус Пфлуг:

«Так, ринкова площа Бібераха – вітальня міста, як бачите: безліч гарних будинків з фронтонами, звісно ж, абсолютний міський пейзаж, абсолютне фото – це будинки Гутерманна з церквою на задньому плані». Тут, наприклад, варто час від часу підняти голову від мобільного телефону, і тоді можна помітити, що на деяких будівлях встановлені фігури святих. Це має лише обмежене відношення до релігії. Це просто маркетинг. Біберах — переважно протестантське місто, тому католики мали показати, де знаходиться католицька аптека. І тому католицький аптекар має фігурку святого, щоб католицький купець з Ульма випадково не купив протестантські таблетки від головного болю».

Фонові шуми: цокіт копит кінних екіпажів, ринок

Можливо, ви вже помітили найстаріший і найвеличніший будинок на розі. Будинок «Клеблатхауз» (листок конюшини) належав дуже заможним купцям, які вели далеку торгівлю, і його будівництво було завершено у 1362/63 році. Внизу могли в'їжджати кінні вози; вище розташовувалися контора, велика квартира та поверх для прислуг; і, нарешті, нагорі, величезне горище для зберігання речей. Звісно, наш огляд був би неповним без відповіді на питання, чому на ринковій площі Бібераха є осел. Причиною цього є найвідоміший син нашого міста, Крістоф Мартін Віланд, поет, мислитель і діяч епохи Просвітництва, який народився 1733 року в Оберхольцхаймі поблизу Бібераха і помер 1813 року у Веймарі.

У його «Історії абдерітів» міститься розповідь про «Суд над тінню осла». Коротше кажучи, питання полягає в тому, чи потрібно додатково платити за використання тіні. Безглузда суперечка призводить до смерті осла та ставить давньогрецьку республіку Абдера на межу руйнування. Пам'ятник самовиправлення для міського громадянського суспільства. Її створив художник Петер Ленк.

Але давайте послухаємо самого художника:

«Що ж, я ціную Віланда – колишнього сатирика, якому 250 років. І з насильством у спині, догмою в животі та сексом у голові – ось так з'являється Віландський осел і запитує, хто насправді тепер осел, і в кого ще є тінь? Ось таке пояснення, якщо коротко».

Більше інформації ви отримаєте під час екскурсії містом та на інформаційному табло біля віслюка.

Фоновий шум: ревіння або хропіння осла

Станція 3 Міська парафіяльна церква

Міська парафіяльна церква

Сам по собі годинник на церковній вежі не є чимось незвичайним. Але в Біберасі є ще два циферблати годинника, які можна побачити в церкві. Більше про це трохи пізніше. Найкраще прослухати станцію тут, на вулиці, або вимкнути звук перед входом до церкви, щоб не заважати іншим відвідувачам.

Фонова музика: На задньому плані грає ніжна барокова органна музика

Міська парафіяльна церква Святого Мартина та Марії – це оазис спокою в місті. Вона має багату історію: у 1531 році, під час Реформації, всі 17 віттарів були знесені.

Фоновий шум: приглушені кроки та скрип дверей

У 1548 році, після тривалих переговорів, у Біберасі було вирішено, що церква має використовуватися спільно обома конфесіями. Це називається симультанеумом. Це робить церкву Святого Мартина в Біберасі найстарішою безперервно використовуваною церквою-симультанатомом у Німеччині. Ще в 1548 році було встановлено, хто і коли проводитиме служби. З деякими незначними змінами план залишається чинним і донині. Наприклад, тепер у церкві є два циферблати годинника всередині. Один може бачити католицький священик з головного віттаря, інший — протестантський пастор з центральної нефа.

Наш екскурсовод – Аксель Гріссманн:

«Наша міська парафіяльна церква — це базиліка у стилі високої готики. Однак церковна вежа була значною мірою перебудована після пожежі 1584 року. Це пояснює її цибулеподібний купол у стилі епохи Відродження». Усередині розкривається чудовий бароковий стиль Йогана Ціка 1746-48 років. Саме для цього протестанти та католики знайшли спільну мову після років конфліктів та співіснування. Фреска на стелі нефа, площею понад 300 м², підходить для обох конфесій і зображує переважно сцени з життя Ісуса. Віттар, який використовувався католицькою громадою, був спроектований інакше. З його позолотою та чудовим штукатурним мармуром він відображає католицький смак того часу. Наразі екумена, тобто співіснування конфесій, є важливим елементом. З 1967 року всіх дітей хрестять у колишній протестантській купелі. Колишній католицький пюпітр, амвон, використовується обома конфесіями, і віттар належить обом. Щоб відчутти велич барокового мистецтва, погляньте, наприклад, на розписаний купол. Тоді ви побачите, як він підноситься все вище і вище».

Фонова музика: Органна музика плавно стихає.

Станція 4 Ульмські ворота

Селянин (жваво жестикулюючи): Ходімо, нам треба поспішати, інакше ми не встигнемо проїхати крізь ворота! А то ще запанікуєте, що ворота зачиняться.

Фоновий шум: тихий спів птахів, звук проточної води та поспішні кроки

Селянин: Сьогодні ми на ринку набігалися досхочу. (торкається живота) Тепер мені дуже хочеться ситно повечеряти вдома в затишній вітальні. Гарне пиво до цього було б якраз доречним.

Фоновий шум: дзвін монет, зачинення дверей і поодинокі вигуки.

Селянин (перераховує монети з мішечка): Так, Біберах — дороге місце. Сьогодні в обід ми ще змогли викрутитися, але тепер час платити.

Фоновий шум: Важкі дерев'яні колеса на бруківці

Селянин: Але ж у нас був непоганий бізнес. Ми продали капусту та ріпу, два фунти коров'ячого сиру, ящик яєць і близько десяти фунтів масла. Що ж, тоді повертаймося до нашого села. Ворота скоро зачиняться.

Селянин (задумливо): Тепер це вже не називається «Шпитальні ворота». Так я пам'ятаю з минулого. Король вимагає, щоб вони називалися «Ульмські ворота», за напрямком, в якому вони ведуть.

Фоновий шум: дзвін дзвонів, приглушений сміх і гомін людей, гагання гусей

Селянин: Слухай, ось і дзвін на перерву! Він дзвонить високо в дзвіниці. Хлопці та дівчата, які пасли гусей, ледь встигають забігти до воріт. Вони повертаються з пасовища.

Селянка (швабським діалектом): Ну, чоловіче, не базікай так багато. Ходімо з міста. Інакше ми не повернемося додому до настання темряви.

Фоновий шум: Чути, як зачиняються важкі двері.

Станція 5 Стара поштова площа

Стара поштова площа

З 1851 року на Старій поштовій площі розташований окружний суд. Велична барокова будівля з прибудованою церквою була зведена, починаючи з 1697 року. Вона належала францисканському монастирю Святої Марії Вікторії, який був закритий у 1807 році. Церква, ймовірно, занедбана, була знесена у 1812 році.

Фоновий шум: церковні дзвони лунають вдалині

Історія монастиря бере свій початок у 1365 році, коли одна вдова заснувала його, щоб п'ять жінок могли жити разом у релігійній спільноті. В результаті в місті розвинулася заможна релігійна громада, яка заробляла на життя, зокрема, ткацтвом, безподатковою торгівлею воском, жертвами та приданим для послушниць.

Фоновий шум: Шепіт ткачів та стукіт ткацьких верстатів

Екскурсовод Маркус Пфлюг розповідає такий анекдот:

«З початком Реформації Біберах став на дев'яносто п'ять відсотків протестантським, і католицькі монахині стали заважати міському ладу. Їх більш-менш чемно попросили переїхати до Бухау, що жінки й зробили. Після закінчення Шмалькальденської війни 1548 року було б досить зручно знову мати монахинь у місті, тому черниці люб'язно запитали, чи не бажають вони повернутися з Бухау. Жінки були такої думки: «Ні, звичайно, ні». Тоді до Бухау відправили кілька конюхів з возами і більш-менш силоміць повернули жінок до їхнього францисканського монастиря. І таким чином могли продемонструвати католицькому імператору, який переміг у війні: дивіться, у нас навіть знову є монахині в місті. Отже, все гаразд».

Після розпуску монастиря він спочатку став казармами, потім головним лісовим господарством та поштовим відділенням, яке в 1819 році було придбано поштовим управлінням Турн-і-Таксіс, що дало площі назву: Альтер-Постплац (Стара поштова площа).

Фоновий шум: поштова карета від'їжджає.

Станція 6 Цойгхаусгассе, 4

Цойгхаусгассе, 4

Ви знаєте, що таке «совина діра»? Одне з них знаходиться тут, на одному з найстаріших міських будинків Південної Німеччини.

Але спочатку давайте послухаємо екскурсовода Маріанну Вільгельм:

«Будинку вже 700 років. Балки були зрубані взимку 1318/1319 року, а на той час деревини було дуже мало. Кутові балки – що було цілковитою новиною на той час – були встановлені на каміння. Раніше кутові балки встромляли в землю, тому будинків того часу майже не залишилося. Тоді в будинку не було димоходу. На першому поверсі було відкрите вогнище, і дим практично проникав у весь будинок і виходив на другому поверсі ліворуч над вітальнею або вгорі через маленький трикутник, так звану «совину діру». Тоді дах був покритий соломою. І цей дим, який розносився по всьому будинку, фактично законсервував балки. Тому вони збереглися до сьогодні. І з того будинку, яким ми його бачимо зараз, більше сімдесяти відсотків є оригінальними з часів будівництва».

А назва «совина діра» походить від того, що сови залітали в будинок через цю діру, щоб полювати на мишей. Як знищувачі шкідників, вони були більш ніж бажаними гостями в будинку. Чи знаєте ви це?

Фонові звуки: крик сови, звуки сови та пурхання

Цікавим є також невеликий рів перед будинком, погляньте. З роками рівень вулиці значно піднявся. У рівці чітко видно початковий рівень.

Фоновий шум кроків по бруківці

Станція 7 Оксенхаузер Хоф

Оксенхаузер Хоф

Будинок з фахверковою конструкцією був побудований приблизно в 1339/1340 роках.

Екскурсовод Маркус Пфлуг розповідає свою історію:

«Оксенхаузер Гоф раніше був господарським двором монастиря Оксенхаузен. Місто дозволяло монастирям створювати так звані господарські двори в межах міських стін. Якби ви надали цьому великого значення, сьогодні б назвали їх посольствами. Мешканці цих господарських дворів мали певні привілеї, але вони не були мешканцями міста і тому не мали місця, права голосу чи права участі в будь-яких рішеннях у місті. Однак вони підвищували престиж міста. Пізніше маєток Оксенхаузен деякий час служив резиденцією католицького мера, а потім до 1962 року тут розміщувалася гімназія Віланд у Біберасі. Сьогодні це місце зустрічей людей похилого віку.»

Окрім Оксенхаузер Хоф, у Бібераху були й інші монастирські маєтки та міські будинки, що належали монастирям. Були представлені навіть більш віддалені монастирі, такі як Салем з його Зальманнсвайлер Хоф. Панські будинки служили для управління маєтками, надавали громадянські права, дозволяли безмитну торгівлю та забезпечували вільний доступ до міських ринків. Вони також пропонували житло для мандрівних ченців, резиденцію для абатів та захист під час заворушень та воєн.

Фоновий шум: брязкіт тарілок, дзенькіт срібного посуду та віддалений тупіт коней

Станція 8 Гігельберг, Гігельтурм

Гігельберг з Гігельтурм

На пагорбі Гігельберг стоїть вежа Гігеля, де колись виконував свої обов'язки Гігельман. Хотіли б ви дізнатися про неї більше?

Дві вежі пагорба Гігельберг, квадратна Гігельтурм та кругла Біла вежа, з'єднані зі сторожовою вежею оборонним муром, досі домінують над міським пейзажем. Гігельтурм, ймовірно, побудована близько 1140 року, є найстарішою з усіх веж Бібераха. «Гігель» означає «вершина». Гігельман, який виконував свої обов'язки на найвищій точці міста, мав завдання сповіщати про години своїм рогом і бити тривогу у разі війни чи пожежі.

Фоновий шум: звук рогу

Хто бажає, може, крім нашої екскурсії по проході від Гохвахт до Гіршграбена (Оленячого рову), поглянути на плато, що знаходиться за ним. Гіршграбен був викопаний вручну на початку 14 століття, щоб з каменів побудувати міську стіну.

Станція 9 Біла Вежа

Біла вежа

Перед нами височіє Біла вежа, заввишки трохи більше 40 метрів. Завершена в 1484 році, ця кругла аналогія Гігеля була символом статусу. Як заможне місто, Біберах міг дозволити собі пофарбувати пізньоготичну цегляну будівлю в білий колір.

Фонові шуми: глухе відлуння падаючих дверних замків та тихий скрип дверей.

Її кругла форма зі стінами завтовшки три метри, що звужуються догори, сприяла її функції оборонної вежі та робила її головною мішенню для облогових гармат. Окрім своєї функції оборонної вежі, Біла вежа також служила в'язницею з 1819 року.

Фонові шуми: Слабкий дзенькіт ланцюгів, приглушене бурмотіння в'язнів

Біла вежа завершувала середньовічну міську фортифікацію. До неї входили 24 невеликі башти, еркери та чотири міські брами, розташовані у всіх напрямках світу. Вони зникли протягом 19 століття; лише Ульмська брама зберіглася і досі свідчить про колишню славу імперського міста.

Станція 10 Веберберг

Веберберг

Біберах став багатим містом у Середньовіччі. Це було зроблено, головним чином, завдяки виробництву та торгівлі фустіаном, змішаною тканиною з льону або полотна та імпортованої бавовни. Ткачі мали принести свої товари до ратуші на «бархентшау» (огляд товарів), перш ніж продавати їх, де вони отримували печатку якості.

Увімкніть відео, щоб зануритися у 16 століття та побачити наживо ткачів з Бібераха.

Фонова музика: ніжна середньовічна мелодія

Ткач: (з гнівом)

Дивіться, справді, сьогодні вранці я тчу, працюю; приймаю сто замовлень; несу свою тканину на фурманську перевірку. І що я отримую? (сердито показує клаптик паперу) Бик, ні, лев, ні, виноград, ні — найжахливіша печатка з усіх, «лист»! Через кілька вузликів! І за це доводиться платити найвищий збір за перевірку!

Фоновий шум: Шепіт ткачів та стукіт ткацьких верстатів

Ткач: Зараз і так важкі часи. Мою тканину продають майже за безцінь. Деяку навіть ріжуть. І мені доводиться починати свою важку справу спочатку! Тканина залишається в місті і не їде в далекі краї.

Ткач: Репутація нашого міста Бібераха завдяки ткацтву з фустіанського візерунка добре відома. Вона поширюється за межі Аугсбурга та Ульма, по всій Європі аж до Антверпена, Лондона, Валенсії та Венеції. Торгівля цими тканинами приносить місту великий добробут.

Фоновий шум: Жвава атмосфера ринку

Ткач: (невдоволено) Усі ці зусилля, усі ці години у вологому ткацькому погребі, з руками та босими ногами, і який сенс?! Ми, ткачі, живемо по десять у кімнаті. А багатіють лише купці.

Фонова музика: звуки гуркоту ткацьких верстатів та глибокі зітхання

Дружина ткаля: О, мій дорогий чоловіче! Перестань скиглити! Це вже не за горами! Що ж ще можуть робити такі бідні люди, як ми, окрім як одразу повернутися до роботи? У нас же Божа бідність у кишнях! Ну ж бо, сядь знову за ткацький верстат. Мені ж не можна.

Ткач: Чуєш (зітхає), тоді я просто знову використаю дорожчу пряжу. Прибутку майже не залишилося. Але мені треба йти, робота кличе. Бережи себе!

Станція 11 Хольцмаркт

Хольцмаркт (ринок деревини)

Якщо вам терміново потрібен об'єкт для фотозйомки, то ви потрапили за адресою. Підійдіть до кута відкритого міського струмка з видом на Білу вежу: «Вау!» Перед вами відкривається чудова панорама. Прямо перед вами, до речі, ви бачите могутній соляний склад 1513 року. Протягом століть він служив складом для солі та вина.

Фоновий шум: шурхіт і дзвін келихів для вина

Погляд ліворуч відкриває вид на «Штадтайх» (міський ставок) 1484 року, який, як і соляний склад, має ступінчастий фронтон. Тут розміщувалися міські чиновники, які контролювали регулярний продаж імпортованих товарів, а також ваги та мірки.

Фоновий шум: гомін голосів

Навпроти соляного складу стоїть будинок Штрюлінів. Тут у 1590 році ульмський дворянин Фрідріх Штрюлін збудував свій міський будинок. Хоча він не відносився саме до еліти Бібераха, але він точно був недалеко від неї. Два кам'яні леви досі охороняють колишню браму.

Якщо обернутися, то погляд падає на так званий будинок Дінглінгера. На зовнішньому фасаді ще можна розгледіти пишність колишньої резиденції, яка, ймовірно, була профінансована одним із братів Дінглінгерів. Найстарший з них, Йоганн Мельхіор Дінглінгер, великий придворний ювелір Августа Сильного Саксонського, народився в 1664 році в Бібераху. Він здобув високу репутацію в Дрездені. Але двох із п'яти своїх дружин він взяв із Бібераха. Чи сумував він за рідними шпещле?

Площу доповнює «Будинок міського адвоката». Пройшовши через великий портал, ви побачите невеликий садок, ідилію з давно минулих часів. Раніше велику площу перетинав відкритий міський струмок. Тут, трохи далі від входу в місто, він ще був чистим, і тут активно прали білизну.

Станція 12 Ратценграбен

Фоновий шум: ніжне дзюрчання річки та спів птахів.

Ратценграбен (канал Ратценграбен)

Ми знаходимося в маленькому оазисі спокою, Ратценграбені: колись місце для веслування, тепер воно перетворене на майже природний струмок. Тіністі місця особливо влітку запрошують вас відпочити.

Канал Ратценграбен був створений у 14 столітті для захисту від повеней. Колись на березі каналу Ратценграбен збиралися жінки з усього міста, дочки, служниці та прислуга, щоб прати білизну.

Фонова музика: середньовічна музика

І тут можна було дізнатися про всі плітки та чутки. Під час прання білизни стало звичкою розважати себе, розповідаючи всілякі історії про все селище, про все місто. Таким чином, та чи інша «брудна білизна» виводилися на поверхню.

Фоновий шум: періодичні звуки жінок, які перуть білизну, пліткують та балакають

Але тут також «розмочували» льон. Для цього льон клали в струмок. Шляхом розкладання волокна відділялися від навколишньої рослинної тканини. Це було важливо для того, щоб згодом отримати гарну лляну пряжу для фустіана, змішаної тканини з бавовни та льону або льону.

Фоновий шум: тихе дзюрчання річки

Станція 13 Музей/парк Віланду

Фонова музика: Ніжні звуки історичної мелодії, спів птахів.

Віланд: Шановні глядачі, ласкаво просимо до 18 століття. Ось я, Крістоф Мартін Віланд, стою перед своїм улюбленим садовим будиночком.

Фоновий шум: шелест листя та тихе дзижчання комах

Віланд: (трохи схвильованим тоном) О, як мені добре! Гарне місце для відпочинку, тут я проводжу більшість свого вільного часу, але зовсім сам, оточений музами, фавнами та трав'яними німфами... Я бачу млини, села та пологі пагорби ландшафту. Вид, який змушує забути про всі неприємності. Я сиджу за своїм столом і складаю вірші, а думки літають навколо, як літні птахи.

Фонова музика: Елегантна оркестрова музика

Віланд (з переконанням): Мене призначили до ради як адміністратора канцелярії – тут, у моєму рідному місті, після восьмирічної відсутності, де панують суперечки та судові процеси.

Фоновий шум: уважне бурмотіння та оплески

Віланд: (з відтінком меланхолії) Але не забувайте, що наука та *bonae litterae* – гарні твори – були моїм єдиним заняттям і задоволенням з моєї ранньої юності.

Віланд: (рішуче) Ну що ж, друзі мої, я мушу вирушати. Сцена кличе, і я своїм пером просвічу світ літератури. (піднімає перо)

Фонова музика: Зростаючі фанфари та барабанний бій

Віланд: Приєднуйтеся до мене в подорож до місця в Бібераху, де перетинаються література та пристрасть. Дехто з нас творив там історію!

Фонова музика: наростаюча оркестрова музика, яка поступово стихає

Станція 14 Комедія Хаус (будинок комедії)

Фонова музика: Наростаюча оркестрова музика, що супроводжується оплесками, які повільно стихають.

Віланд: (з ентузіазмом) Ах, нарешті, ви прийшли! Друзі-цінителі мистецтва, ласкаво просимо! Отже, тут, у Комедійному театрі, у 1761 році відбулася велика подія!

Саме тоді відбулася перша вистава «Шторму, або Дивовижної корабельної аварії» у моєму перекладі. Спосіб піднести німецьку мову та змінити літературу. (з гордістю в голосі) Але, мушу зізнатися, нервозність тягнула мене, як невидима нитка.

Фоновий шум: Жваве бурмотіння та атмосфера очікування

Віланд: (з радісним хвилюванням) Я сам здригаюся, коли озираюся назад і усвідомлюю, що наважився перекладати Шекспіра.

Віланд: (з гордістю і передчуттям) Але ось настав цей момент! «Буря» була поставлена в моєму перекладі – вперше німецький Шекспір на німецькій сцені. П'єса, яка не тільки вшановує мистецтво, але й торкається серцець. Тут, у будинку комедії, місці радості і дива.

Фонова музика: Драматичні струнні та барабанний бій

Віланд: (показує навколо з насмішкою) Окрім образотворчого мистецтва, воно служить ще й, скажімо так, дуже плотській меті – як бійня. А там, де ви бачите балюстраду, тече міський струмочок – зручний для позбавлення від кривавих нечистот – як філософ, що розмірковує над снами. Буквально «den Bach па» – вниз по струмку. Мені здається, це підходяще місце для прем'єри, чи не так? - Ну що ж, поїхали! Ходімо, сцена чекає на нас!

Фоновий шум: веселий сміх глядачів, далекий цокіт кінських копит

Станція 15 Шпиталь/Музей

Фонова музика: середньовічні звуки, такі як григоріанський хорал, церковний орган

Шпиталь Святого Духа

Так, ЦЕЙ шпиталь, ви не помилилися! Швабською діалектом «доктор Шпіттль». Заснований близько 1239 року, він є найстарішим існуючим фондом у Вюртемберзі.

Лицарі Ульріх та Хальвіг фон Ессендорф приєдналися до хрестового походу до Святої Землі та поклялися, що після благополучного повернення заснують притулок для бідних та хворих, про яких ніхто не піклується, – шпиталь.

Вони виконали свою обіцянку разом із Бертольдом Гупманном, мером Бібераха.

Фоновий шум: ніжні дзвони дзвінка на задньому плані

Центральним завданням лікарні була справа милосердя. Це включало турботу про хворих та поховання померлих, все за Божу винагороду, тобто безкоштовно. Паломники також мали право на безкоштовне ночівлю в шпиталі Святого Духа. Однак вони були зобов'язані щодня молитися за спасіння засновників та благодійників.

З XIV століття лікарню перенесли з місця, де сьогодні знаходиться церква Святого Духа на протестантському цвинтарі, всередину міських стін. З самого початку вона перетворилася на значну територію з володіннями до вісімдесяти сіл, а часом і 2300 підданими – місто в місті з власним млином, пивоварнею та сільськогосподарськими угіддями.

Звуки природи: щебетання птахів, ніжне дзюрчання струмка

Коли ви пройдете через ворота лікарняного двору, ви побачите протестантську лікарняну церкву в центрі. Під час екскурсій містом двері відчиняються, що дозволяє помилуватися прекрасними замковими каменями.

Сьогодні в шпиталі також розташований один з найважливіших регіональних музеїв Баден-Вюртемберга. Особливістю є історичні художні студії мюнхенських художників-анімалістів Антона Брайта та Крістіана Малі. Картини та гравюри на дереві експресіоніста Ернста Людвіга Кірхнера також є одними з найяскравіших експонатів колекції мистецтва. Католицька лікарняна церква розташована прямо навпроти входу до музею.

Станція 16 П'ята пора року Біберасу

П'ята пора року в Біберасі

Фонова музика: «Шютценлід» (пісня стрільців) як тиха мелодія

Відразу скажемо: «Шютценфест» (свято стрільців) у Біберасі — це не класичне свято стрільців. Це історичне дитяче та місцеве свято, яке щороку проводиться в липні та є головною подією року в Біберасі. Він поділяє рік на «до Шютценфесту» та «після Шютценфесту».

Шютценрозе (троянда стрільця), Шютценшатц (скарб стрільця), Шютценвурст (ковбаса стрільця), Шютценкляйд (сукня стрільця) і Шютценкрапфен (пончики стрільця) – це приклади того, як свято відбивається на повсякденному житті. Чотири великі паради, два з яких представлені багатьма історичними платформами, супроводжуються унікальними святкуваннями, організованими окремими групами.

Фоновий шум: «звуки стрілецького свята» та веселий сміх

Протягом 10 днів по всьому місту проводиться яскрава історична програма. Ключовим компонентом є один із найстаріших і найбільших дитячих театрів Німеччини, Шютцентеатр. У понад 30 виставах юні актори радують глядачів як старими, так і новими казками. Велика ринкова площа кілька разів перетворюється на танцювальну залу під час «Танцю крізь століття» та танцю для старих і малих під запальну музику.

Вперше згаданий у 1650 році, Біберахський Шютценфест протягом століть перетворився на велике свято міста, яке захоплює всіх охочих взяти в ньому участь.

Особливістю є життя різних історичних груп на Гігельберзі, від імператорських вершниць і вершників, шведських артилеристок і артилеристів до селян і селянок та банди розбійників Чорного Вера.

Атмосфера та святковий дух неймовірні. Найкращий спосіб відчутти їх – у Біберасі! Там, посеред табору, ви можете розслабитися та спостерігати за святкуванням. Прощаюся до наступного Шютценфесту! До зустрічі!